

РЕШЕНИЕ

№ 3533

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7899** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 ал.1 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], район П., [улица], представлявано от управителя М. В. Д. чрез адв.М. С. със съдебен адрес – [населено място], [улица], вх.Б, ет.1, ап.2 срещу Решение № 1040-21-725/15.07.2021г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е потвърдено Разпореждане № 30376/12.05.2021г. на длъжностното лице по чл.60 ал.1 от КСО, като правилно и законосъобразно.

В жалбата се поддържа, че оспореният акт е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, оспорва се и оправомощаването на служителя от ТП на НОИ –С. –град-Е. К. да извърши проверка в дружеството –жалбоподател. Излагат се аргументи, че декларираната от заинтересованата страна злополука не следва да се квалифицира като трудова. Твърди се, че злополуката, претърпяна от Л. Г. е резултат от деяние, което по своя характер е престъпление, което изключва отговорността на работодателя като осигурител.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.С., която поддържа жалбата и прави уточнения, като конкретизира оспорения акт, а именно Решение № 1040-21-725/15.07.2021г., на Директора на ТП на НОИ С. –град. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк. П. оспорва жалбата.Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за

прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от процесуалния представител на жалбоподателя.

Заинтересованата страна – Л. Л. Г. чрез процесуалния си представител –адв.Д. оспорва жалбата, представя подробен писмен отговор. Претендира разности по представен списък. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от процесуалния представител на жалбоподателя.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Л. Л. Г. е бил назначен на работа в [фирма] с трудов договор №6/22.05.2013 г. и допълнително споразумение №12/02.01.2019 г. на длъжност “шофьор /водач/ на автобус за градски/извънградски линии”. Към 16.03.2020 г. жалбоподателят е осигурено за всички осигурени социални рискове съгласно чл.4 ал.1, т.1 от КСО (в т.ч. и трудова злополука), като работещо по трудов договор.

На 16.03.2020г. в [населено място], жалбоподателят Л. Г. изпълнявал превоз на пътниците по автобусна линия №260, част от масовия градски транспорт в Столична община, по маршрут между кв.Горна Баня и бул.Прага в [населено място], при спазване на установеното разписание на движение.

Около 21.05 ч. на 16.03.2020 г. спрял автобуса за престой на последната спирка на линия 260-квартал Горна Баня и отворил вратите на автобуса за регламентирана почивка от 21.15 часа до 21.24 часа, като на мястото към този момент нямало други спрели автобуси. Почти веднага се качили две лица от мъжки пол, настанили се и попитали дали ще тръгне автобуса. Шофьорът Л. Г. им отговорил, че спазва разписанието. Двама пътници се развикали и заявили, че искат автобуса да тръгне незабавно в посока център на [населено място], последвали обиди и закани от тяхна страна.

Л. Г. предупредил, че ще се обади на тел. 112. слязъл от превозното средство, след което бил нападен от тези две лица. Тогава едно от лицета /установено в хода на наказателното производство като З. Х./, заявил на заинтересованата страна, че ще му вземе ключовете от автобуса, като преградил пътя му. Второто лице, установено като В. Н. нанесъл удари с юмруци в областта на главата и тялото на Л. Г., като такива удари едновременно с това нанесъл и З. Х.. Същевременно в автобуса се качил свидетелят Г. И. М., който възприел нанесените удари от двете лица. На мястото на инцидента пристигнал втори автобус със служебен № 5480, също на [фирма], управляван от свидетеля Г. С. И.. В този момент двете лица избягали. Заинтересованата страна била в безпомощно състояние на земята, като от главата ѝ течало кръв. Свидателят Г. С. И. се обадил на телефон 112. На място пристигнал и екип на Ц., който прегледал пострадалият и го откарал в медицинско заведение за оказване на медицинска помощ.

От обяснение на А. И. З. /зам.ръководител „Транспорт“ в [фирма], се установява, че около 21.30 ч. той бил уведомен за станалия инцидент със служителя на [фирма] чрез телефонно обаждане на дежурния диспечер-пазач Н. Н.. В телефонното си обаждане до пострадалия, управителят на [фирма] М. В. Д. съобщава, че също е уведомен за инцидента.

В протокола за разследване на злополуката, извършено на основание чл.2. ал.2 и 3 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРПОТЗ/ от комисия при осигурителя №1/19.03.2021 г. е вписано, че

пострадалото лице е Л. Л. Г.-шофьор на автобус, мястото на злополуката е Обръщателно колело в кв.Горна баня-последна спирка на автобусна линия №260, а времето на злополуката е около 21.20 часа, съгласно обяснение на диспечер-пазач в дружеството. От събраните доказателства, чиито резултати са обективирани в посочения протокол, се установява, че към момента на инцидента Л. Г. е бил на последна спирка на автобусна линия №260 в кв.Горна баня, когато му бил нанесен побой от трети лица.

Вследствие на нанесени удари от страна на двама непознати мъже, пострадалият получава подкожни хематоми в областта на челото вдясно и в областта на лявата буза на лицето, охлузвания и кръвонасядания двустранно на лицето, кръвонасядане на горен десен клепач, охлузвания по китката на дясната ръка. по 4-ти и 5-ти пръст на дясната ръка и по дясното коляно / Съгласно съдебномедицинско удостоверение №V-89/17.03.2020г./, довели до ползване на болничен лист за временна неработоспособност.

На 10.03.2021г. жалбоподателят е подал декларация за трудова злополука № 195/10.03.2021г. в ТП на НОИ – С. град. Със Заповед № 1015-21-102/23.03.2021г. на Директора на ТП на НОИ –С. –град е наредено да се извърши разследване на злополуката, станала на 16.03.2020г. в осигурител [фирма] с Л. Л. Г., като е определена комисия и дата на започване на разследването – 25.03.2021г.

На основание чл.58. ал.6 от КСО резултатите от разследването са оформени в протокол №27/21.04.2021г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката от представители на ТП на НОИ-С. град, ДИТ-С. област и [фирма].

Разпоредбата на чл.11 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/ определя, че протокола от разследването се връчва на лицата по чл.58. ал.4 и 6 от КСО, които ако не са съгласни с констатациите или начина на провеждане на разследването на злополуката могат да подадат възражения в 3-дневен срок от връчването, които се прилагат към протокола от разследването на злополуката.

На 28.04.2021 г. е подадено възражение от В. Т. Г., член на комисия, съгласно служебната бележка изх. №48/19.03.2021 г. от Управителя на [фирма]. на което е отговорено с писмо изх.№1012-21- 652#2/11.05.2021 г.

Образувано е досъдебно производство ДП №559/2020 г. по описа на 06 РУ-СДВР. пр.пр.№6319/2020 г. по описа на СРП, като в хода на същото са повдигнати обвинения по отношение на З. С. Х. Х. и В. В. Н. за извършено престъпление по чл.131 ал.1 т.1 и т.12 вр. чл.130 ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 вр. чл.63 ал.1 т.4 от НК. С постановление от 28.09.2021г. на прокурор при СРП досъдебното производство е внесено в Софийски районен съд с предложение за освобождаване от наказателна отговорност на двамата обвиняеми и налагане на административно наказание на основание чл.78а от НК.

С Разпореждане № 30376/12.05.2021 г. длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО е приело за трудова злополука претърпяното от Л. Л. Г. на 16.03.2020г. здравословно увреждане вследствие на нанесен побой от две непознати лица /самоличността им е установена по –късно, в хода на наказателното производство/, като в мотивите е изтъкнато, че с оглед установените данни е налице фактически състав на чл.55, ал.1 от КСО.

Разпореждането е обжалвано по административен ред с жалба вх. №1012-21-782 от 07.06.2021г. от осигурителя [фирма]. С Решение № 1040-21-725 от 15.07.2021г. директора на ТП на НОИ С. град е потвърдил разпореждането като правилно и

законосъобразно.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, проведен е разпит на свидетелите Г. И. М. и Г. С. И., приети като писмени доказателства са всички материали от образуваното наказателно производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ (чл. 117, ал.3 от КСО), в предписаната от закона писмена форма, с всички необходими реквизити по чл.59, ал.2 от АПК (наименование на издаващия орган, наименование на акта, адресати, фактически и правни основания, разпоредителна част, указания за това пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване и подпис на лицето издател, с означаване на длъжността му). Потвърденото с решението разпореждане № 30376/12.05.2021г. на длъжностно лице по чл.60 ал.1 от КСО, с което злополуката станала с Л. Л. Г. е приета за трудова, също е издадено от компетентен орган .Разпореждане № 30376/12.05.2021 г. е издадено при спазване на материалноправните разпоредби и административнопроизводствените правила, уреждащи трудовата злополука. Същото е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице установена с чл.60, ат.1 от КСО и отговаря и на формата, утвърдена от управителя на НОИ съгласно правомощията му по чл.37 ал.5 т.2 от КСО. Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Административният орган е изложил в пълнота фактите за конкретния случай, които изцяло се подкрепят от представената административна преписка и не се оборват от събраните в съдебното производство доказателства. След деклариране от пострадалия на злополуката като трудова, в съответствие с чл. 3, ал. 3 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/, е разпоредено със Заповед на Директора на ТП на НОИ – С. –град да се извърши разследване на злополуката. Длъжностното лице по чл. 60 от КСО, при произнасянето си изрично се е позовало на Протокол № 27/21.04.2021 г. за извършеното разследване, като доказателствата от преписката изцяло удовлетворяват изискванията на Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, относно мотивирането на акта. В тази връзка следва да се отбележи и факта, че при разследването на злополуката и на основание чл. 8, ал. 2 от НУРРОТЗ, член на комисията за разследване на злополуката е бил и представител на работодателя, който е взел участие при разследването и съответно е изложил писмени възражения вх.№1012-21-652/28.04.2021 по описа на ТП на НОИ –С. –град.

Извършено е разследване на злополуката , предвидено в разпоредбите на чл.58-60 от КСО. Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че Разпореждане № 30376 от 12.05.2021 г., издадено от инж. Е. К. от ТП на НОИ С. - град, следва да бъде отменено, тъй като не е издадено в срок. Неспазването на срока по чл. 60, ал. 1 от КСО не следва да се квалифицира като съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да се приеме, като основание за неговата отмяна, респективно да опорочи издаденото разпореждане до степен на

недействителност. Определеният в нормата на чл.60 ал.1 от КСО 14-дневен срок, не е преклузивен, а инструктивен по своя характер, поради което изтичането му няма за последица прекратяването на правомощието на компетентния орган да издаде административния акт. В този смисъл е Решение № 5082 от 21.04.2021 г. по адм.д. № 196/2021 г. на ВАС, VI отделение; Решение № 243 от 08.01.2020 г. по адм.д. № 6073/2019 г. на ВАС, VI отделение;

В жалбата допълнително е цитирана Заповед № ЗР-5- 21-00899954/26.03.2021 г., с която според жалбоподателя е определено лицето Е. К. да извърши проверка в дружество [фирма]. Видно от приетите по делото писмени доказателства, не се установява да е представена такава заповед, нито същата да е упомената в друг документ, част от административната преписка. Напротив, на лист 52 от делото е представена Заповед № 1015-21-102 от 23.03.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, в която е посочено, че на основание чл. 57, ал. 2 от КСО се нарежда да се извърши разследване на злополуката, станала на 16.03.2020 г. със заинтересованата страна, като разследването следва да се извърши от комисия в състав с председател инж. Е. В. К. - главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. - град. Предвид това, изложените твърдения от жалбоподателя за незаконосъобразност на обжалваното разпореждане, позовавайки се на непредставена по административната преписка заповед, са напълно неоснователни.

Решението е съобразено с приложимите материално-правни разпоредби и с целта на закона. Направените от решаващия орган правни изводи са подробно мотивирани и съдът ги кредитира, като съответстващи на доказателствения материал и на законовите разпоредби, позволяващи злополуката да се квалифицира като трудова.

Съгласно чл. 55, ал. 1 от КСО, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт, като законодателят в ал. 3 на същата норма е посочил, че не е налице трудова злополука, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си. Според чл. 58, ал. 3 от КСО, разследването на трудова злополука трябва да установи причините и обстоятелствата за възникване на трудовата злополука; вида на уврежданията; други сведения, които ще подпомогнат териториалното поделение на Националния осигурителен институт да се произнесе за характера на злополуката.

Съгласно легалното определение по чл. 55, ал. 1 от КСО, първият белег на трудовата злополука е внезапно увреждане на здравето. За да е налице "внезапно" увреждане, същото следва да е настъпило изведнъж, в резултат на непредвидено външно вредоносно въздействие върху човешкия организъм. В случая увреждането е настъпило внезапно, неочаквано, непреодолимо и еднократно. Касае се за вредоносно въздействие, което по делото е установено и се изразява в нанесен побой от две лица, които са установени в хода на образуваното наказателно производство и по отношение на същите е повдигнато обвинение за извършено престъпление от общ характер. В тази връзка и с оглед на установения механизъм на нанасяне на побоя на заинтересованата страна, съдът кредитира подробните и непротиворечиви показания на свидетелите –очевидци на деянието, а именно – Г. И. М. и Г. С. И.. Пред настоящия съдебен състав, свидетелите последователно и конкретно описаха факти и обстоятелства, които са възприели, причините за възникналия инцидент и мерките, които са предприели по оказване на съдействие и помощ на пострадалия Л. Г..

Вторият белег на трудова злополука също е налице, защото внезапното увреждане на здравето е довело до временна неработоспособност.

Вследствие на нанесения побой Л. Г. получава подкожни хематоми в областта на челото в дясно и в областта на лявата буза на лицето, охлузвания и кръвонасядания двестранно на лицето, кръвонасядане на горен десен клепач, охлузвания по китката на дясната ръка, по 4-ти и 5-ти пръст на дясната ръка и дясното коляно. Вследствие „повърхностни травми на клепача и околоочната област” е настъпила временна неработоспособност и този факт се потвърждава съдебномедицинско удостоверение №V-89/17.03.2020 г. и болнични листа за временна неработоспособност E2019 9337378. E2020 1044499., въз основа на които Л. Г. е бил в отпуск за времето от 17.03.2020г. до 30.03.2020г. и от 31.03.2020г. до 14.04.2020г. /лист 93-97 от делото/.

Третият белег на трудовата злополука е причинната връзка между увреждането и неблагоприятния резултат, която в случая безспорно е налице, видно от доказателствата по делото – приетите медицински документи, както и материалите от досъдебното производство, а именно настъпилият неблагоприятен резултат- временната нетрудоспособност, е единствено и само вследствие на нанесените удари в областта на главата и лицето и настъпилото внезапно увреждане.

Последната характеристика за придаване на качеството на "трудова злополука" на едно внезапно увреждане, е връзката му с работата. Травматичната злополука е настъпила внезапно по време, когато осигуреното лице е било на работа. Предвид цитираните приложими правни норми и анализа на елементите на фактическия състав на трудовата злополука, както и от анализа на събраните доказателства съдът приема, че инцидентът станал на 16.03.2020г. с Л. Г., в действителност представлява трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

Не е спорно, че пострадалият Л. Г. е осигурено лице по смисъла на КСО, както и не е спорно, че жалбоподателят е осигурител/работодател на Л. Г.. На 16.03.2020г., именно когато заинтересованата страна е изпълнявала превоз на пътници по автобусна линия № 260 при спазване на установеното разписание на движение е настъпило внезапното увреждане на здравето му.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че злополуката не е трудова злополука, тъй като е настъпила по време на технологична почивка. В случая, както е посочил и процесуалният представител на заинтересованата страна, Л. Г. е спазил задължението си по т. 2.3.5 от длъжностната си характеристика, като е следил за обстановката в пътническия салон и своевременно е реагирал при необходимост с цел опазване на повереното му имущество - автобус. Причината, заинтересованата страна да бъде нападнат, е именно факта, че е спазвал установеното разписание за движение на автобус по линия № 260, т.е. злополуката е пряко свързана с работата му.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за противоречие с материалния закон, тъй като е възбудено наказателно преследване, т.е.

увреждането е резултат от престъпление. Следва да се има предвид, че КСО не прави разлика в характера на причините, довели до увреждането, стига пострадалият да не е увредил умишлено здравето си. Правно ирелевантно е дали увреждането е настъпило в резултат на престъпни действия от трети лица. В заключение, съдът намира че са налице всички предпоставки по чл.55 ал.1 от КСО за квалифициране на злополуката като трудова, а именно причинено е внезапно увреждане на здравето на Л. Г., вследствие на нанесен побой, увреждането е причинило временна нетрудоспособност, налице е причинна връзка между увреждането и настъпилия резултат, пострадалото лице е осигурено лице по смисъла на чл.4 от КСО и е налице функционална връзка с извършване на работата, тъй като увреждането е настъпило през работно време и при извършване на възложената от работодателя работа.

По изложените съображения оспореният административен акт, като издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и на неговата цел, е законосъобразен и депозираната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора, разноски се дължат на ответника и на заинтересованото лице, като такива са своевременно заявени.

На основание чл.143 и чл.144 от АПК във връзка с чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25 ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

От заинтересованата страна се претендират разноски по списък в общ размер на 350 лева, за адвокатско възнаграждение, заплатени в брой, видно от представения договор за правна защита и съдействие.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 61-ви състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], район П., [улица], представлявано от управителя М. В. Д. чрез адв.М. С. със съдебен адрес – [населено място], [улица], вх.Б, ет.1, ап.2 срещу Решение № 1040-21-725/15.07.2021г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е потвърдено Разпореждане № 30376/12.05.2021г. на длъжностното лице по чл.60 ал.1 от КСО, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], район П., [улица], представлявано от управителя М. В. Д. да заплати на ТП-НОИ С. град сумата от 100 /сто / лева за разноски по делото.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], район П., [улица], представлявано от управителя М. В. Д. да заплати на Л. Л. Г. ЕГН [ЕГН] сумата от 350 /триста и петдесет / лева за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: